

و بار دیگر روزنامه!

محمد رضا کریمی

شکست امری انتخابی نیست. بنا به دلایل بسیاری به افراد تحمیل می‌شود. نمی‌توان بر فراز عرش داوری ایستاد و شکست خوردگان را به صرف شکست خوردنشان، بازخواست کرد. افزون بر آن، «داوری کردن» که جای خود؛ در سپهر اجتماع، تمامی داوران باید پس از نشان دادن نسبت خود با کشاکش‌های اجتماعی، زبان باز کنند. پس هر آنچه جز این است، ملامت خواهد بود و تیغ ملامت‌گران بر پا بر راه نهادگان کارگر نخواهد افتاد.

در این دم که ابتذال همه‌گستر شده، دست گذاشتن بر روی کنش و آغازیدنش، با آزمون و خطا همراه خواهد بود. صد البته که دست‌آوردهای تاکنونی را نیز باید پاس داشت؛ اما دست‌یازیدن به گُنه هر دست‌آوردی، نیازمند روبه‌رو

شدن با شکست‌هایی ست که زخم‌ها بر پیکرهایمان انداخته‌اند. چه کسی است که با روی خوش، خواهان پیموندن چنین راهی باشد؟

سری سوم روزنامه را با پذیرش شکست‌های پیشین و با تلاش برای زدودنشان، آغاز نموده‌ایم. بدیهی است در آشفته بازار کنونی که مفاهیم جای خود را به تهی‌ناها (واژگان عاری از مفهوم) داده‌اند، خود آغاز یا همان ترسیم نقطه‌ی صفر نیز به وجهی توان‌فرسا نمود می‌یابد. از این‌رو، بدون هرگونه غایت‌انگاری (که در مارکسیسم جایی ندارد)، گرد هم آمده‌ایم تا در فرآیندی هم‌افزا، با مفاهیم، جهان پیرامون را متعین سازیم.

در این راه، بخشی از چارچوب‌ها به عنوان تراداده‌ها، بر گرد ما می‌چرخند و باید ضمن تطبیق دادن خودمان با آنان، خویشتن و آن چارچوب‌ها را برکشانیم. ماهیت نوشتار و فرآیند امتزاجش با نقد که منجر به پدیداری نوشتار نقادانه می‌شود، یکی از چنین چارچوب‌هایی ست که برآمده از تصورات ما نبوده و از تلاش نام‌داران بی‌شماری پدید آمده است؛ بنابراین، خود نیز ملزم به پذیرش آنیم و فارغ از هرگونه نااندیشیدگی، تن به دریای آن زده‌ایم. افزون بر آن، زبان کژدیسه‌ی دم دستی که در آن بنیادی‌ترین مفاهیم، حقیقت خود را از دست داده‌اند، برایمان هیچ گونه رسمیتی نداشته و در جهت خلع آن برخاسته‌ایم.

هراسی که در پسِ تکرارِ بحران‌ها، لایه لایه رسوب کرده، امکان هرگونه کارِ سازمان‌یافته را سخت‌تر ساخته است. این هراس برآمده از ناخوانده ماندن

شکست‌ها، سرکوب‌ها و تجربه‌های ناتمام جمعی در ساختی مادی-اجتماعی است. در چنین شرایطی، تکیه بر «افراد صرفاً مشتاق» بازتولید همان چرخه‌ی ماجراجویی و افسردگی است. به بیانی بهتر، استمرار روند گردهم‌آوردن افرادی است که در دقایق اوج، یقه‌درانه وارد می‌شوند و در گاه حُضیض، در ورطه‌ی یاس فرو می‌افتند. به ناچار و با صد آه و افسوس چنین روندی را به کنار انداخته و در عین حال، با آغوش باز به پیشواز هم‌کاری آنان که می‌خواهند رنج کنش را بر خود هموار سازند، ایستاده‌ایم.

کنش «روزنامه‌نگاری» ما رو به سوی «خوانش» دارد. خوانش نمایش دهنده‌ی توان تاکنونیمان است. از این‌رو، تلاش داشته‌ایم نوشتارها را به فرآیندی تبدیل سازیم که منجر به فراچنگ آوردن مفاهیم شود. چنین تلاشی ناکامی‌هایی در بر خواهد داشت. ناکامی‌هایی که پای در گسست‌های تاریخی بسیار و البته گرفتار بودن تکاتک ما در حدود فردی و اجتماعیمان که برآمده از شیوه‌ی زیست کارگريمان است، دارد. با نگاه چنین واقعیتی، راه بر هر گونه نقدی هموار ساخته‌ایم.

تصور یک وضعیت، بودنمان در آن وضعیت را به ما هبه نمی‌کند؛ پس «پاچه‌های خود را ورمالیده‌ایم» تا فارغ از هرگونه «پاچه ورمالیدگی»، پای در رودی گذاریم که «دگر بار از پای نهادن در همان، ناتوانیم»*. با این امید که خوانندگان «نه با گوش فرا دادن به ما؛ بلکه به لوگوس»* در این فرآیند هم‌یارمان باشند. شاید

روزی، روزگاری به ایستادگانی نشان دهیم که «بر آنهایی که در رودها گام می‌نهند و همان می‌مانند، آب‌های دیگر و دیگری می‌گذرند.»*

*تمامی موارد *دار نقل قول‌های برجای مانده از هراکلیتوس هستند.

روزنامه

منتشر شده در صفحه ۱ از شماره ۱/۳ **روزنامه**

پنجشنبه ۲۰ شهریور ۱۴۰۴، ۱۱ سپتامبر ۲۰۲۵

این شماره برآمده از هم‌کنشی هسته‌ی خوانداری-نوشتاری **روزنامه** بوده و مسولیت هر نوشتار، نخست بر عهده‌ی سردبیر، سپس نگارنده و سپس‌تر، تمام اعضای این هسته می‌باشد. اعضای هسته‌ی خوانداری-

نوشتاری **روزنامه**:

رویا آبادی، سیما حسینی، شاهرخ احمدزاده، نازیلا مشکوری

سردبیر: محمدرضا کریمی

سایت:

www.Ruzname.org

ایمیل:

RUZNAME2@gmail.com

اینستاگرام:

https://www.instagram.com/ruzname_2

تلگرام:

https://t.me/RUZNAME_2

یوتیوب:

<http://www.youtube.com/@Ruzname-2>

کلاب هاوس:

<https://www.clubhouse.com/house/روزنامه>